

ÇOCUK AKLI

Güneş gökyüzünde parıl parıl parlıyor, bulutlar ise pamuk gibi asılı duruyordu. Küçük Aras evlerinin bahçesinde çimler üzerinde kendi kendine top sektiriyor, hayali kalesine sayısız goller atıyordu. Pencereden seslenen babasının sesiyle irkildi. Babası onu eve çağırıyordu. Aras elindeki topu çimlere bıraktı ve eve koştu. Babası çoktan kapıyı açmıştı. Onu içeri alırken babasının düşünceli hali bir sorun olduğunu açıkça belli ediyordu. Birlikte içeri geçtiler. Annesi kucağına, aileye aylar önce katılan kız kardeşini almıştı. Salonda oturmuş onları bekliyordu. Annesi de endişeliydi. Kucağındaki bebeği dalgın dalgın pırpırlarken aklı sanki bambaşka bir yerde gibiydi. Küçük Aras kanepeye annesinin yanına oturdu. Babası da karşı kanepeye geçti ve “Aras, oğlum sana açıklamamız gereken önemli bir konu var” dedi. Aras onların konuşmaları içinde kaybolup gitti.

Birden dışarıdan gelen bağırış ve koşuşturma sesleriyle hepsi irkildi. Aras’ın babası hızlıca pencereye koştu. Aras da onu takip etti. Dışarıya baktılar. Kocaman bir uzay aracı mahallelerinin önünde duruyordu. Siyah metal kaplı yusuvarlak bir araçtı. Birden aracın kapısı yukarı doğru açıldı ve içinden daha önce hiçbir yerde görmedikleri türden canlılar çıkmaya başladı. Bunu gören insanlar da paniğe kapılıp bir o tarafa bir bu tarafa çığlık atarak koşmaya başladılar.

“Uzaylılar!” dedi babası ve yutkundu. “Çoktan gelmişler bile!”. Aras babasının ona açıklayacak olduğu durumu çoktan anlamıştı. Saldırı altındaydılar. Babası hemen perdeleri çekti. Kapıları kilitledi. Annesi de çoktan ayaklanmıştı. Bebek uyanmasın diye dua ediyor, pırpırlamalarını daha da sıklaştırıyordu. Aras ne yapacağını bilemedi. Olanlara inanamıyordu. İçini korku kapladı. Oturduğu kanepeye daha da gömüldü. Şimdi bütün aile ne yapacağını bilmez bir halde birbirlerine bakıyorlardı. Babası hemen eline kumandayı aldı. Televizyonu açtı ve ardından sesini hemen kıstı. Bir haber kanalı buldu ve hepsi birden televizyondaki kadın spikerin hararetli bir şekilde sunduğu son dakika haberini dinlemeye koyuldular. Spiker kadın uzaydan gelen bu düşmanların tahminlerden önce ülkemize ulaştıklarından ve son derece tehlikeli canlılar olduklarından bahsetmeye başladı. En önemli özelliklerinin mor derilerinin üzerinin zehirle kaplı olduğuydu. Bazen onlara en ufak bir dokunuşun bile insanları yok etmeye yetebileceğini endişeli bir ifadeyle belirtti.

Dünya ülkeleri birçok yere iniş yapmış bu canlılarla çoktan savaşmaya başlamıştı. Spiker artık ülkemizde de özel kuvvetlerin bu canlıları yok etmek için ellerinden geleni yapacaklarını söyledi. Yayını bitirirken de bütün halkı sakinliğe davet edip dışarıya

çıkılmaları gerektiği uyarısını yaptı. Zira bu canlılar kapılardan geçemiyorlardı. Dışarıya çıkan insanları avlamak için dünyayı mesken bellemişlerdi. Babası televizyonu kapattı. Gözleri korkuyla açılmış oğlunu görünce hemen yanına gidip ona sarıldı ve kulağına fısıldadı. “Korkma, her şey düzelecek!”. Annesi de yanlarına gelip onlara sarıldı.

Evden hiç çıkmadan iki hafta geçirdiler. Babası korkunun ailesini ele geçirmemesi için çabalıyordu. Her zamanki rutinlerini tekrarlamaya çalışıyorlardı. Kahvaltı ediyorlar, birlikte kitap okuyorlar, korku içinde de olsa oyunlar oynuyorlar ve tabii ki haberleri izlemekten geri kalmıyorlardı. Aras odasında olduğu bir an yavaşça perdeyi araladı. Dışarıya baktı. Uzaydan gelen canlılar arabalara, ağaçlara ve kaldırımlara ellerini sürüyorlar, ellerindeki -Aras’ın zehir olduğunu tahmin ettiği- mor salgıları her yere bulaştırıyorlar ve insanların fark etmeden bu yerlere dokunup zehirlenmeleri için tuzak kuruyorlardı. Aras onlara dikkatli bakınca bir şey fark etti. Bu canlıların ne gözleri vardı ne de kulakları. Aslında hiçbir şey göremiyorlar ve duyamıyorlardı. Sanki hisleriyle hareket ediyor gibiydiler. Korkuyla perdeyi geri indirdi. Hızlıca annesinin yanına gidip ona sokuldu. Bu durumdan nasıl kurtulacaklarını merak ediyordu.

Bir sabah yine kahvaltılarını yaparken telefon çaldı. Babası telefonu açtı. Karşıdaki neler söyledi Aras bilmiyordu. Babasının yüzü düştü, elleri titredi. “Haber verdiğin için sağ ol.” diyebilirdi sadece titrek bir sesle. Ardından kahvaltı masasına döndü. Annesi endişeyle ne haber geldiğini öğrenmek için soran gözlerle kocasına baktı. Babası üzgün bir sesle konuşmaya başladı: “Arayan Salim’di. Yan evdeki Ragıp amca vefat etmiş. Geçen hafta dışarı çıkmış. Uzaylılara görünmeden biraz gezinmiş. Evde yalnızdı biliyorsun çok sıkılıyordu. Çok dedik çıkma diye ama dinlememiş. Uzaylıların olmadıkları yerlerde dolaşmış fakat onların zehir sürdükleri bir yere dokunmuş olmalı. Zaten yaşlıydı bir sürü hastalığı vardı. Bedeni zehre dayanamamış. Allah rahmet eylesin.”. Annesi bakışlarını yere düşürdü. Aras bu duruma çok üzülmüştü. Zira Ragıp amcayı çok severdi. Fakat bu aldıkları ilk vefat haberi değildi. Tanıdık tanımadık birçok kişinin daha vefat haberini almaya başlamışlardı. Babası da bazen ihtiyaçlarını karşılamak için dışarı çıkardı ama çok dikkatli olurdu. Eldivenlerini takar, yüzünü iyice kapatır uzaylılar tarafından fark edilmemeye çalışarak çabucak işini bitirir ve eve dönerdi. Onlar da endişeyle babasının geri dönmesini beklerlerdi. Babası gelince dışarıdan getirdiklerini annesi güzelce temizlerdi. Babası da zehir bulaşmış olma ihtimali olan üzerindeki kıyafetleri hemen çıkarırdı. Kıyafetler makinede uzun uzun yıkanırdu.

Uzaylılar sokaklarda kol gezerken yetkililer de boş durmuyordu elbet. İlk başta market, eczane, hastane gibi önemli yerleri koruma altına almışlardı. Buralara uzaylıları

yaklaştırmamaya çalışıyorlardı. Bir taraftan da doktorlar uzaylıların zehrini etkisiz hale getirmek için bir panzehir bulmaya çalışıyorlardı. Zira bu panzehir, zehre maruz kalmış insanları iyileştirebilecekti ve yine aynı panzehri uzaylılara da enjekte edip onların yok olmasını sağlayacaklardı. Zehirlenen kişilere özel verdikleri ilaçlar vardı ama hiçbiri kesin çözüm değildi. Henüz panzehri bulamamışlardı. Őimdilik uzaylılardan korunmanın tek yolu onlarla karşılaşmamak ve zehirlerini bulaştırdıkları yerlere dokunmamaktı. Kimse bu canlıların nasıl ve nereden geldiklerini bilmiyordu. Bu canlılar zehirlerini insanlara bulaştırmaya çalışmaktan başka hiçbir Şey yapmıyorlardı. Bütün gün ortalıkta boş boş geziyorlar, sinsice insanların bir yok oluşlarını izliyorlar ve dünyanın kendilerine kalmasını bekliyorlardı. Zira sıska görünümlü bu canlıların elindeki tek koz vücutlarındaki zehirdi.

Televizyon kanallarında ise sadece uzay istilası haberleri vardı. Zehirlenmiş kişi sayısı giderek artıyordu. Çoğu da ölümle sonuçlanıyordu. Hayat birden çok değişmişti. Herkes evlerde saklanıyordu. Dışarı çıkmak hayal olmuştu. Bütün dünyayı endişe ve korku sarmıştı. Devlet yetkililerinin sözlerini hiçe sayan bazı insanlar uzaylıları hafife alıyor, üzerlerine yürüyorlar ve sonunda eline yüzüne zehir bulaşan bu insanlar önce kendilerini sonra da yakınlarını tehlikeye atıyorlardı. Hastaneler artık neredeyse dolmuştu. Yetkililer ısrarla kimsenin dışarıya çıkmaması gerektiğini, dinlemeyip çıkanlara ise cezalar vereceklerini söylüyorlardı. Sadece zaruri durumlar halinde dışarıya çıkılabileceğini çok net bir Şekilde belirtmişlerdi. Tabi ki çok dikkatli olarak.

Aras bykannesiyile bykbabasını çok özlemişti. Onlarla sadece telefonda konuşabiliyorlardı. Aras onlara bir Şey olmasından çok korkuyordu. Bu arada komşularının da birçoğunun zehirlendikleri haberini almışlardı. “ember daralıyor.” demişti babası. “ok dikkatli olmalıyız.”.

Aras'ın babası bir üniversitede ğretim görevlisiydi. Uzaylılar geldikten sonra derslere gitmeyi bırakmış, öğrencilerine görüntülü konuşmalarla ders vermeye başlamıştı. Annesi ise bir doktordu. Annesi uzaylılar ülkelerine gelmeden aylar önce Aras'ın kız kardeşini dünyaya getirmiş bir süreliğine mesleğini bırakmıştı. Ama ii hiç rahat değildi. Meslektaşları insanlık için savaş verirken o evde olmayı kabullenemiyordu. Bu durumu daha fazla görmezden gelemeyen annesi bir sabah kendisini ve ailesini ilgilendiren o kararı aldı. O da diğer meslektaşlarının yanına gidip panzehri bulmak için savaşacaktı. Bu onun hayatında verdiği en zor kararlardan biriydi. Çünkü ailesinden bir süreliğine uzak kalmak zorundaydı. Ama bunu yapmazsa da kendini asla affetmeyecekti. Babası da annesinin bu kararını desteklemişti. Her zaman karısının kararlarına saygı duyardı. Aras da başta annesine gitmemesi için yalvarmış

fakat annesini kararından vazgeçiremeyeceğini anlayınca gönülsüz de olsa bu karara boyun eğmişti.

Annesi bir gece tüm hazırlıklarını yaptı. Mutfığa gidip onlara birkaç gün yetebilecek kadar yemek hazırladı. Evdeki işleri de hallettikten sonra veda vakti geldi çattı. İçine birkaç parça kıyafet attığı sırt çantasını sırtına yerleştirdi. Babasının kucağında Aras'ın kız kardeşi olanlardan habersiz mışıl mışıl uyuyordu. Annesi yaklaştı. Kızını uyandırmamaya çalışarak alnına minik bir buse kondurdu. Kocasına sıkıca sarıldı. Sonra Aras'ın yanına diz çöktü. Şimdi ikisi de aynı boydaydılar. Aras'ın gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Aras artık dönecek göz yaşının kalmadığını düşünürken yanaklarından süzülen damlalar onu şaşırttı. Annesinin de gözleri dolu dolu olmuştu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Zira gözyaşlarını salıverse gidemeyecek olmasından korkuyordu. Aras'a sıkıca sarıldı, onu kokladı, yanaklarından öptü ve kulağına fısıldadı: "Merak etme en kısa zamanda geri geleceğim."

Günler günleri kovaladı. Annesinin gidişinin üzerinden tam üç ay geçmişti. Zaman zaman uzaylılar sokakları boşaltıyor, bu boşluğa aldanıp da dışarı çıkan insanları görünce tekrar ortaya çıkıyorlar ve hemen zehirlerini bulaştırıyorlardı.

İki küçük çocukla evde kalan babası kendince yemekler yapıyor, evi toparlıyor ve çocuklarla oyunlar oynayıp annelerinin yokluğunu aratmamaya çalışıyordu. Fakat ne kadar çabalarsa çabalasın o derin boşluğu dolduramıyor ve hepsi o boşlukta kayboluyorlardı. Neyse ki annesi iyiydi. Her gün görüntülü konuşuyorlardı. Zehir ona bulaşmamıştı. Araştırmalara devam ediyorlardı. Zaman akıp gitti. Aradan iki ay daha geçmişti. Birbirlerine olan özlemleri gün geçtikçe üzerlerine kara bir bulut gibi çöküyordu. Sonra annesi bir gece yine görüntülü aradı. Heyecanlı olduğu her halinden belliydi ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onlara iyi bir haberi olduğundan bahsetti. Annesi ve iş arkadaşları önemli bir gelişme kaydetmişlerdi. Çok yakında panzehri yapabileceklerdi. Annesi bunu ilk duyanların ailesi olmasını istemişti. Onlara çok yakında eve dönebileceğini söyleyip telefonu kapattı.

Birkaç hafta sonra mutfaktan koşarak salona gelen babası hemen kumandayı eline alıp televizyonu açtı. Ekranda annesini gören küçük Aras çok şaşırılmıştı. Spiker konuşmaya başladı.

- Evet sayın seyirciler yanımda Profesör Doktor Aylin Güler var. Dünyamızı istila eden uzaylılara karşı ilk raundu kazandık desek hiç de yalan olmaz. Bu da tabii ki çalışkan doktorlarımız sayesinde oldu. Evet Aylin Güler sözü size bırakıyorum.

Aras kocaman olmuş gözleri ve bir karış açılmış ağızıyla ekrana bakakaldı. Sonra da annesinin melek yüzü ekranı doldurdu.

- Herkese merhaba. Ben Aylin Güler. Ben ve arkadaşlarımın aylarca yürüttüğü çalışmalar sonunda meyvesini verdi. Uzaylıların salgıladıkları zehrin yapısını çözmeyi başardık. Bundan sonrası artık daha da kolay. Başladığımız bu işi bitireceğiz. Uzaylılara karşı bu savaşı kazanacağız. Artık onlar da yabancı oldukları bu dünyada daha fazla barınamayacaklar. Sizlerden isteğimiz biraz daha sabırlı olmanız. Çok yakında her şey bitecek. Teşekkürler.

Annesi konuşmasını bitirince yanına siyah takım elbiseli bir adam elinde beyaz bir pelerinle yaklaştı. İpek pelerini açtı. Pelerin o kadar uzundu ki yere kadar uzanmıştı. Adam pelerini annesinin omzuna taktı. Sonra da kamera annesine iyice yaklaştı. Ekranda sadece uzun beyaz peleriniyle annesi görünüyordu. Salonda bulunanlar büyük bir coşkuyla annesini ayakta alkışlıyorlardı. Artık o bir kahramandı.

- Aras! Aras! Beni dinliyorsun değil mi?

Babası hayallerin içinde kaybolmuş Aras'a sesleniyor, bir elini de yüzünün önünde sağa sola hareket ettiriyordu. Tekrar konuşmaya başladı.

- Beni anladın değil mi? Bak kısaca tekrar ediyorum. Koronavirüs iyice yayılmaya başladı. Artık dışarıya çıkmak yok. Evimizde daha çok vakit geçireceğiz. Kendimizi korumamız gerekiyor. Annen de işine dönmek zorunda. Hastalarıyla ilgilenecek ve araştırmalarını yürütecek. Dediğim gibi maalesef onu bir süre göremeyeceğiz. Annen ve ben bu konuda anlayışlı olacağımızı biliyoruz. Bizi anlıyorsun değil mi? Umarım bu süreci hepimiz sağlıklı atlatırız. Keşke o küçük virüsleri gözlerimizle görebilseydik belki her şey daha kolay olurdu.

Aras kafasını annesine çevirdi. Annesinin gözleri dolmuştu. Bir taraftan da dudaklarındaki tebessümle Aras'a sevgiyle bakıyordu. Aras tekrar bakışlarını babasına çevirdi ve kocaman gülümseyerek konuştu.

“Merak etme babacığım zaten onlar da bizi göremiyorlar.”. Aras fısıldayarak devam etti, “Ama biz istersek belki onları görebiliriz.”.